REPREZENTATIVA ROMÂNIEI PENTRU PRIMA OARĂ PE WEMBLEY

Nunweiller VI în luptă cu apărarea echipei **Angliei,** în meciul din noiembrie, anul trecut, de la București.

- **SELECȚIONAȚII NOȘTRI AU POPOSIT 48 DE ORE LA BUCUREȘTI**
- **DE LA PLUS 20 DE GRADE LA MINUS 10 GRADE**
- **UNSPREZECELE CONTURAT ÎN TURNEUL DIN ISRAEL**
- **MARILE DIFICULTĂȚI ALE PARTIDEI DE LA 15 IANUARIE**

Miercurea viitoare, echipa **României** va evolua pentru întîia oară în activitatea ei pe vestitul stadion **Wembley din Londra** în compania campioanei mondiale, reprezentativa Angliei. Este al 212-lea meci al naționalei noastre (bilanț actual : 91 victorii — 40 rezultate de egalitate — 80 înfrîngeri — 379 goluri marcate — 385 goluri primite) și el reprezintă unul dintre cele mai grele examene la care a fost supusă formația reprezentativă a fotbalului nostru în întreaga ei carieră. Notăm, de asemenea, că foarte rar în decursul anilor, primul joc al sezonului a avut loc chiar în luna ianuarie, cum se petrece acum. Dar programarea așa de timpurie a fost determinată de cererea federației engleze care, anterior, a făcut concesia de a juca în noiembrie la **București,** deși — față de împrejurarea că meciul din 1940 se disputase tot la noi — exista obligația pentru echipa noastră să se deplaseze. Deci la 15 ianuarie are loc a treia confruntare dintre echipele **României și Angliei,** situația acestei întreceri fiind, în momentul de față, o victorie (2—0) a unsprezecelui englez și un rezultat de egalitate (0—0).

Faptul că partida se dispută mentați și rafinați cum sînt așa de devreme a obligat conducerea tehnică a echipei noastre să programeze pregătiri îndată după încheierea sezonului de toamnă și să efectueze un turneu în **Israel**. Asupra oportunității acestui turneu, mai ales din punct de vedere al condițiilor climaterice raportate la clima cu care fotbaliștii noștri se vor întîlni la Londra, am făcut — în numărul nostru trecut — observațiile cuvenite. Revenim acum, arătînd că — și în privința condițiilor propriu-zise de joc — turneul n-a servit în mod deosebit. În cele două partide, jucătorii noștri au evoluat pe terenuri tari, dure, adică exact opuse celui de pe **Wembley** care se va prezenta alunecos și moale. Apoi vine acea atît de greu suportabilă diferență de temperatură. În **Israel,** temperatura era de plus 20 de grade, la Londra ea se va situa sub zero grade. O diferență apreciabilă și nu fără urmări pentru randamentul jucătorilor, chiar dacă se încearcă o acomodare prin cele două jocuri din **Belgia** și **Olanda** și prin rămînerea trei zile la **Groningen.** Să sperăm că urmările acestui handicap nu vor influența prea mult comportarea națională noastre.

CU TREI EXCEPȚII, FORMAȚIA DE LA BUCUREȘTI

In turneul din **Israel,** ca și în meciurile cu **Standard Liége** și **Groningen,** formația de bază a fost aceea asupra căreia antrenorii s-au oprit încă de la începerea pregătirilor, preconizată și pentru Londra :

GORNEA, SĂTMĂREANU, BOC, DINU, MOCANU, GHERGHELI, NUNWEILLER VI, PANTEA, DEMBROVSCHI, DUMITRACHE, LUCESCU.

În acest unsprezece, trei jucători nu au apărut în precedentul meci al reprezentativei noastre cu **Anglia : Boc, Pantea, Dembrovschi.** Pentru postul de portar, deși a manifestat o scădere de formă, **Gornea** a fost preferat lui **Datcu,** probabil pentru tinerețea lui, pentru dorința lui de afirmare. Linia de fund a mai jucat în această alcătuire în întîlnirea cu **Elveția,** dar asemenea apărătorului buturilor noastre, și ea a vădit o scădere de randament, vizibilă mai ales în prima întîlnire a turneului din **Israel** unde a primit patru goluri de la o înaintare care nu poate fi considerată de primă valoare internațională. Observațiile antrenorilor echipei noastre au arătat că compartimentul defensiv a manifestat slăbiciuni, mai ales ca plasament, fapt care ne face să privim cu destulă îngrijorare modul cum el se va descurca în fața unor înaintași abili, experimentați **Boby Charlton, Peters, Hurst,** etc.

Linia de mijlocași a rămas neschimbată fiind, pare-se, compartimentul cel mai constant. Rutina, tenacitatea și puterea de luptă a lui **Ghergheli** caută în calitățile tehnice, bunul plasament și clarviziunea în joc ale lui **Nunweiller VI** o completare. Să sperăm că această linie va fi capabilă să realizeze ieșiri din apărare prin, mingi precise și utile fiindcă, altfel, presiunea echipei **Angliei** va fi greu de suportat de către defensiva noastră. După cum e de dorit ca și aportul ofensiv al mijlocașilor să se facă simțit.

În sfîrșit, atacul va începe fără **Domide,** prevăzut ca primă rezervă. Antrenorii motivează apelarea lui **Dembrovschi** prin aceea că este un mai util jucător de combinație, reușește și în rolul de creator nu numai de realizator și, pentru o partidă în deplasare, se arată mai folositor pentru punerea în bună poziție a lui **Dumitrache. Lucescu** are de acum destule meciuri în națională și este de așteptat o prezență mai concretă, realizatoare a purtătorului tricoului nr. 11. În schimb, **Pantea** debutează în echipa națională într-un meci de tensiune, de importanță : dacă va reuși să depășească acest moment, el poate deveni un element util al reprezentativei.

ADVERSARI VĂZUȚI ȘI NEVĂZUȚI

Națională noastră joacă la Londra într-un moment nu prea fericit pentru... ea. Pentru că unsprezecele englez a făcut rezultate slabe în ultimul timp și opinia sportivă este nemulțumită de această comportare. Selecționerul **Alf Ramsey** a fost mai mult ca niciodată ținta unor atacuri ale comentatorilor care încep să pună la îndoială actualele criterii de selecție ale celebrului antrenor. In asemenea condiții, e de înțeles că cei care vor îmbrăca miercuri seara tricourile naționalei campioană mondială, vor juca cu o ambiție și o dorință de victorie deosebite, spre a șterge din impresia rea a rezultatelor precedente. Imprejurarea aceasta locală — s-o denumim așa — se adaugă la dificultatea obiectivă a întîlnirii, determinată de valoarea remarcabilă a formației engleze. Vin apoi adversarii nevăzuți care se numesc atmosfera meciului, faima stadionului și adversarilor, etc. De fiecare dată cînd națională a evoluat în deplasare, în compania celebre, ne-am exprimat speranța că ea va fi capabilă să depășească acest adversar invizibil dar cu nimic mai prejos ca cel veritabil, numit tracul, lipsa de curaj și de încredere. De cele mai multe ori speranțele au fost înșelate. Va fi altfel acum ? Sintem datori s-o sperăm, iarăși.

Eftimie IONESCU
Gheorghe NERTEA

PRIMUL INTERVIU PE '69 AL LAUREATULUI '68

Exact acum un an îi solicitam lui *Florea Dumitrache*, adolescentul sprinten ca o ciută, dar de loc sperios în „bătaia puștilor" fundașilor adverși, cîteva amănunte mai revelatoare din biografia sa. Și după cîteva clipe de gîndire ne-a răspuns : *„Ce poate cuprinde senzațional biografia unui tînăr de 20 de ani ? O copilărie obișnuită, o adolescență plină, începută frumos și care nu s-a terminat încă..."*

I-am reamintit acum acest răspuns, cu gîndul nemărturisit de a-l confrunta cu proaspătul laureat al fotbaliștilor români, cu cel care, întrunind suffragii aproape unanime, a dobîndit „Trofeul revistei FOTBAL '68".

— Acum, ca și atunci, răspunsul e același ! Și nu pentru că aș desconsidera atribuirea acestui prestigios trofeu, ci pentru că eu mă aflu abia la început de drum și sper că distincția acordată pentru anul ce a trecut, să nu rămînă doar o floare singuratică. Și poate că dacă am să dobîndesc și la anul acest trofeu — egalînd performanța lui Dobrin — surpriza va fi deplină, avînd și un caracter, oarecum, senzațional...

— A constituit, deci, acordarea trofeului revistei noastre, o surpriză pentru tine ?

— Ca să fiu sincer, da ! Și să vă spun de ce : deși n-am decît 21 de ani (Florea Dumitrache s-a născut la București, la 22 mai 1948, n.n.) *și se poate spune că am devenit cunoscut de timpuriu, mă urmărește mereu gîndul că sînt cu un pas în urmă față de ceea ce se așteaptă de la mine Să nu credeți că v-o spun dintr-o falsă modestie, dar debuturile mele în fotbal n-au stat de loc sub semnul certitudinilor.*

— De ce te referi la „debuturi", ai avut mai multe ?

— Eu așa cred. Pentru că primul pas consider că l-am făcut la 11 ani, cînd, ca pitic, am pătruns pe poarta Giulești, cunoștința cu competiția la T.U.G., iar rigorile fotbalului de performanță, la Dinamo. Și fiecare din aceste „debuturi" a fost însoțit de scepticism : ca pitic mi s-a spus că n-am talent, ca junior, că nu am forță și gabarit, ca jucător divizionar, că n-o să am loc în prima echipă dinamovistă, că n-am valoare internațională și așa mai departe. Așa încît, vedeți și dv., am avut totuși motive să mă îndoiesc de mine însumi, să cred mereu că sînt cu un pas în urma cerințelor, deși uneori mai îndrăzneam să-i contrazic pe sceptici...

— Cu vreo 5 ani în urmă, însă, Petre Steinbach, pe atunci antrenor al lotului național de juniori, mi-a recomandat călduros *„un puști firav, dar foc de talentat"*, pe nume *Dumitrache,* care *„va ajunge, nu peste mult timp, titular la Dinamo și în echipa națională"*...

— Bineînțeles că am avut și buni sfătuitori, oameni care au crezut în steaua mea. Dv. l-ați amintit pe maestrul Steinbach. Și eu aș vrea să-l amintesc pe nea Traian (antrenorul dinamovist *Traian Ionescu* — n.n.), *cel care într-o seară de toamnă, acum 5 ani, a venit la mine acasă să-i ceară permisiunea tatălui meu să joc la Dinamo, cel care apoi m-a îndrumat, ca un adevărat părinte, și s-a luptat pentru a mă promova, la 17 ani, în prima echipă.*

— Privite retrospectiv, toate acestea par acum firești, chiar și gîndul care te urmărește. În fond, această „sfîntă nemulțumire" stă bine unui tînăr care năzuiește să se autodepășească. Și vreau să sper că *Dumitrache,* revelația anului 1968, nu va intra treptat, treptat, în anonimatul celor care trăiesc din amintiri la vîrsta faptelor îndrăznețe...

— În vara anului 1967 am primit prima Cupă din viața mea, acordată celui mai în formă jucător dintr-un cupaj bucureștean, ca apoi, peste cîteva luni, să fiu pentru prima dată selecționat în lotul reprezentativ.

În anul 1968 am debutat ca titular în echipa României, am înscris primul meu gol ca internațional într-o competiție oficială și am jucat 90 de minute contra campionilor mondiali, reușind o comportare meritorie, împreună cu întreaga noastră reprezentativă.

Sînt amintiri care nu se pot uita și, pînă mai ieri, le apreciam doar ca bucurii personale. Nu mă așteptam însă ca ele să persiste în memoria celor care au contribuit, prin opiniile lor, la desemnarea celui mai bun fotbalist român al anului, alegîndu-mă pe mine, deși am avut concurenți de temut, ca prietenul și coechipierul meu Dinu, ca Sătmăreanu, Gornea, Barbu, toți colegi de echipă reprezentativă și avînd o bună carte de vizită în anul care a trecut.

Deci, cu atît mai mult acest trofeu mă obligă : în fața spectatorilor, dornici să vadă un fotbal spectaculos, în fața specialiștilor, dornici să vadă un fotbal eficace și a lui... Dumitrache, dornic să nu mai repete actele de indisciplină din '68 !

Și mai mult decît toate, doresc fierbinte ca meciul de pe Wembley să fie de bun augur pentru fotbalul românesc, în noul an !

Paul SLAVESCU

DUMITRACHE